

angående grunnforholdene for bro over Sørfjorden, pel ca. 598e, Nordlandsbanen, Mosjøen - Mo:

X Som man ser av vedlagte tegning GK.nr. 217 består grunnen ved brostedet av et mektig lag med fin sand som hviler på lere. Sandlagets tykkelse avtar sterkt i linjens retning og er således tynnest under den høie fylling bak landkarret ved pel 5995 + 77.

Hele sandlaget inneholder organiske bestanddeler i noget vekslende mengde, jevnlig omkring 1 a 1½ %, beregnet som vektsprosent av tør prøve. Sanden kan overveiende karakteriseres som en mosand med overgang til finme, altså med kornstørrelser vesentlig liggende mellom 0.2 og 0.02 mm. Hvad beskaffenhet og egenskaper angår er sanden således meget lik den man har ved kaien i Mosjøen. I nærheten av lerunderlaget kan den tildels være noget lerholdig og inneholde enkelte skikt med finsandig lere.

Resultatet av sonderboringen viser at sanden er løst lagret. Dette i forbindelse med innholdet av organisk substans er årsaken til sandens gjennemgående høie vanninholt, og den vil derfor komprimeres ved belastning. Leren under sandavleiringen viser sig på de steder, hvor den er undersøkt å være en middelsfast lere med ca. eller vel 1% organisk substans.

Det foreliggende broprosjekt går ut på å fylle tvers over fjordløpet op til kote + 9 og sette broens pillarer på denne fylling. Over det meste av fjordløpet blir da fyllingshøyden 6 - 8 m. Da den underliggende fine sand er en avgjort friksjonsjerdant omenn med forholdsvis liten friksjonsvinkel er der ikke tvil om at fyllingen kan etableres uten risiko for utglidninger. Men den må ligge i lengere tid før at undergrunnen kan bli tilstrekkelig komprimert innen pillarene bygges. Når pillarvektene kommer på fyllingen kan yderligere setning ventes. Man har dog all grunn

Jernbaneverket

Dokumentnummer:

UB.108307-000 000

Rev.:

til å anta, at denne setningen vil bli jevn så man ikke risikerer skjevestilling av pillarene.

Landkarret ved pel 5995 + 7.7 er trukket så langt ut fra land, at fyllingen bak karret får en høide på 22 m. Med en bunnbredde på ca. 60 m. vil trykkvirkingen ~~av~~ fyllingen nå langt ned i leren. Stabiliteten av en så høi fylling på den forholdsvis svake grunn kan være tvilsom men sikkert må man regne med, at fylling med landkarr vil sette sig betydelig og setningen vil være i årevis og fortsette lenge etterat broen for øvrig er kommet til re. Med det nuværende kjennskap til grunnforholdene vil det være altfor dristig å legge landkarret så langt ut. Det bør trekkes ca. 100 m. nærmere mot land.

Peling er ikke forutsatt for nogen av landkarrrene. Men ca. 100 m. lenger inn mot land, omkring pel 6006 er grunnen så svak øverst, at pe ling blir uundgåelig. Man har ^{her} vanledning til å pele til fjell.

Ved det annet landkar, pel 5966 er grunnen bedre, sanden er grovere og dessuten ikke lerheldig. Med den forutsatte fundamenteringsdybde kote + 11 kan peling her muligens undgås. Det er imidlertid nødvendig å gjøre opmerksom på at de høie fyllinger bak landkarene vil komprimere undergrunnen og trekke karrene ned sig også hvis disse står på peler, men da i adskillig mindre grad.

Før mest mulig å undgå dette kan man pele under fyllingen nærmest landkarrrene.

For alle fyllingsmasser under vann må forutsettes, at der kun blir brukt sten eller grov grus, sand må ikke brukes og fin sand ansees det som farlig å bruke. Hvis grov grus kommer til anvendelse må alle skråninger under vann beskyttes med faskinlag og stenbekledning.

Oslo 3. februar 1937.

R. A. Rosenvind

* J. Skel varn Mars

